

Luzana Pospíšilová
namalovala Markéta Uydrová

Proč už kocour nemlsá

čte ní
pro
první
ky

GRADA®

Zuzana Pospíšilová

Proč už kocour nemlsá?

namalovala
Markéta Vydrová

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Mgr. Zuzana Pospíšilová

PROČ UŽ KOCOUR NEMLSÁ

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 4439. publikaci

Ilustrace Markéta Vydrová
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 72
Vydání 1., 2011

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a.s., 2011
Cover Illustration © Markéta Vydrová

ISBN 978-80-247-3755-3 (tištěná verze)

ISBN 978-80-247-7366-7

(elektronická verze ve formátu PDF)

© Grada Publishing, a.s. 2012

Obsah:

Jak se léčí líná veš 7

Proč už kocour nemlsá' 20

Jak se ryby naučily mlčet 36

Jak se nevyplatilo chlubit se
cizím peřím 48

Proč se kůň řehťá jako kůň 61

Jak se léčí líná veš

Cecilka byla malá veška. Měla tuze pracovitou maminku, která všechno dělala za ni. Když mamince přibyla práce, prosila Cecilku, aby si alespoň uklidila pokojíček. Cecilka to ale neuměla, protože to nikdy předtím nedělala. A navíc se jí ani nechtělo. Maminka na to nic neřekla a pokojíček nakonec uklidila sama, protože nepořádek neměla ráda.

A jak Cecilka rostla, pochopila, že nemusí dělat nic. Lenivěla, až zlenivěla docela.

Jednoho dne se dokonce rozhodla, že nebude ani chodit, protože je to pro ni moc namáhavé.

„Cecilko, buď tak hodná a dojdi do obchodu pro chleba a máslo, ať udělám svačinu,“ prosila ji maminka.

„Nikam nejdu!“ odsekla Cecilka.

„Copak je to za chování?“ rozzlobila se maminka. „Dojdi do obchodu a hned, než na tebe vezmu vařečku!“

„Nemůžu chodit!“ vymýšlela si Cecilka.

„Maminka se na chvíli zarazila, ale pak znovu přikázala: „Už ať jsi v obchodě!“

„Fakt nemůžu! Neposlouchají mě nohy, podívej!“ řekla Cecilka. Stoupla si, a v tu ránu byla na zemi. Jenom to předstírala, protože byla lenivá zajít do obchodu.

„Co s tím budeme dělat?“ vyděsila se maminka. Cecilku opatrně zvedla, ale ta vzápětí zase upadla. Maminka ji uložila do postele a běžela zavolat panu doktorovi.

Když pan doktor zazvonil u dveří, maminka mu spěchala otevřít. Hned mu vyprávěla, že se Cecilka nemůže postavit na nohy.

„Nebojte se, maminko, to bude jistě jen nějaká chřipka. Změříme teplotu, nasadíme léky a za pár dní bude zdravá jako rybička.“

Pan doktor Cecilku důkladně prohlédl. Trochu se u toho mračil, trochu vrtěl hlavou. Nakonec napsal nějaký recept a poslal

maminku do lékárny. Maminka recept vyzvedla a pravidelně každé ráno a večer dávala Cecilce lžičku růžového sirupu.

Cecilka se ale ne a ne uzdravit. Spíš naopak. Už si prý nemohla sama ani číst, protože v rukou neudržela knížku. Když jí maminka

knížku opřela do stojánku, aby ji nemusela držet, najednou se Cecilce zhoršil zrak. Přestala vidět písmenka a nutila maminku, aby jí četla raději ona.

Maminka byla utrápená a nevěděla, co si počít. Nakonec ji napadlo vzít telefonní seznam a postupně vytáčet čísla jednotlivých lékařů.

A tak se k nim sjížděli lékaři z různých koutů a každý se zabýval něčím jiným. Byl tady pan doktor, který léčil jehličkami, dětský pan doktor, doktoři kožní, krční, nosní a oční, ortoped, ušní lékař a spousta dalších. Spojovalo je však jediné – vůbec si s Cecilkou nevěděli rady. Prohlíželi ji zepředu, zezadu, zboku i zevnitř, zkrátka ze všech stran, ale na nic kloudného nemohli přijít.

Cecilka si zatím lenošení v posteli náramně užívala. Líbilo se jí, že se kolem ní všichni točí a maminka jí splní každé přání.

Když v poledne maminka přichystala k obědu vařené hovězí maso a k tomu fazolky na smetaně, aby se Cecilka posilnila, moc se jí to nezamlouvalo. Maso měla ráda jenom kuřecí a fazolky byly příliš zdravé. Vymyslela si proto, že nemůže žvýkat. Maminka spráskla ruce: „Proboha, dítě moje, jestli to takto půjde dál, tak nevím, co s tebou bude! Co budeš jíst?“

Cecilka už měla připravenou odpověď: „Krupicovou kaši s rozpuštěnou čokoládou.“

Maminka se s pláčem vydala do kuchyně uvařit krupicovou kaši. Když Cecilka dojedla, maminka se znovu ponořila do telefonního seznamu, aby vyhledala další doktory. Na řadě

bylo písmeno V a pod ním vojenský lékař. Maminka se napřed zarazila a pomyslela si, že tady není žádná vojna, ale nakonec si řekla, že když má pozvat všechny doktory, tak skutečně všechny.

Vojenský lékař rázně zaklepal a pak nepochodoval do pokoje, ve kterém Cecilka ležela. Na rozdíl od ostatních doktorů měl zelený plášť a tvářil se moc přísně.

Cecilce se nelíbil, a tak se rozhodla, že s ním nebude mluvit. Doktor k ní rázně přistoupil a vyšetřil ji jako všichni lékaři před ním. Pak se Cecilce dlouze podíval do očí a po vojensku na ni zařval: „Nelži, ty mluvíš!“

Cecilka se příšerně polekala, až se posadila a vykřikla: „Nemluvím!“ Pak si uvědomila, že sedí, a hned si zase lehla na postel.

Doktor si promnul ruce, chvíli pochodoval kolem lůžka a pak se obrátil na maminku.

„Diagnóza je naprosto jasná.
Je to učebnicový příklad choroby zvané
LENORIS ROZMAZLÁLIS.

Maminka se s hrůzou chytala za hlavu.
O takové nemoci nikdy neslyšela.

Pan doktor ji ale uklidnil: „Nebojte se,
na léčbu téhle nemoci jsem vyhlášený
odborník. Takových jsem na vojně vyléčil
stovky, ne-li tisíce.“ Doktor se pousmál a pak
řekl: „Nic se nebojte, nechejte tu malou
LENORIS ROZMAZLÁLIS na pár dní převézt
do naší vojenské nemocnice a uvidíte!“

Maminka byla v rozpacích, ale nakonec
souhlasila.

Pan doktor přivolal sanitku, která byla
taky celá zelená, a na zelených nosítkách
překvapenou Cecilku naložili do sanitky
a odvezli.

Dostala zelené pyžamo a zelené bačkory.
Jenže ji nikdo neoblékl. Musela to udělat

sama. „Ale to nejde!“ namítala. „Mám slabé nohy a ruce!“

Pan doktor v klidu zašel k oknu, pak se prudce otočil a zařval: „No tak, bude to?!“

Cecilka se tak polekala, že najednou zapomněla na slabé ruce a nohy a vmžiku byla oblečená.

Léčebná kúra pana doktora pokračovala celý týden. Za tu dobu se mu podařilo naučit Cecilku uklízet, umývat nádobí a skládat oblečení, a dokonce každé ráno cvičila a otužovala se studenou vodou, běhala na nákupy a taky se naučila škrábat brambory pro celou nemocnici. Měla tolik práce, že na nějaké lenošení neměla ani čas pomyslet.

Týden uběhl jako voda a maminka netrpělivě postávala u okna, aby nepropásla zelenou

sanitku, která její Cecilku doveze zpátky domů. Za chvíli uslyšela zaklepaní na dveře. Otevřela a okolo krku jí skočila zdravá a usměvavá Cecilka.

„Vyhlížela jsem tě z okna, ale kde je sanitka?“

„Nikde, došla jsem to pěšky, teda vlastně doběhla. Je to totiž rychlejší!“

Než se maminka stačila vzpamatovat, pustila se Cecilka do úklidu a do vaření.

A tak díky panu doktorovi v zeleném plášti už Cecilka nikdy nebyla lenivá.

Pan doktor si to ale nenechal pro sebe, a proto se i o člověku, kterému se nechce nic dělat, říká, že je líný jako veš.

Líný jako veš